

Εργατικές Μάχες Τραντάζουν τον Καπιταλισμό στη Νότια Αφρική

Στις 16 Αυγούστου 2012, 34 μεταλλωρύχοι απεργοί στα ορυχεία πλατίνας στη Μαρικάνα της εταιρείας Λόνμιν στη Νότια Αφρική σφαγιασθηκαν από την αστυνομία. Αυτό συνέβη κάτω από την ηγεσία μιας «αριστερής» καπιταλιστικής κυβέρνησης η οποία αποτελείται από το Αφρικανικό Εθνικό Κογκρέσο (ANC), το Κομμουνιστικό Κόμμα Νότιας Αφρικής (SACP) και το Κογκρέσο των Συνδικάτων Νότιας Αφρικής (COSATU). Όπως έγραψαν οι σύντροφοί μας στο Spartacist South Africa ακριβώς μετά από αυτό το έγκλημα: «Ο πόνος και η οδύνη από αυτή τη φρικιαστική μαζική δολοφονία πρέπει να σφραγιστεί στη μνήμη της εργατικής τάξης – εδώ [στη Νότια Αφρική] και διεθνώς.» Οι σύντροφοί μας επισήμαναν επίσης ότι το αίμα των σφαγιασμένων εργατών βρίσκεται στα χέρια των ηγετών της Τρικομματικής Συμμαχίας των ANC/SACP/ COSATU η οποία κυβερνά την καπιταλιστική Νότια Αφρική από το τέλος του apartheid το 1994.

Η Τρικομματική Συμμαχία είναι ένα εθνικιστικό λαϊκό μέτωπο που δίνει το Κομμουνιστικό Κόμμα και την ομοσπονδία των σωματείων του COSATU στο αστικό ANC. Στην κυβέρνηση αυτή η συμμαχία του «λαού» έχει επιβάλλει την άγρια εκμετάλλευση και καταπίεση στη μαύρη πλειοψηφία, προς όφελος των καπιταλιστών αφεντικών, οι οποίοι στην πλειοψηφία τους είναι λευκοί, και των ιμπεριαλιστών συνεταιίρων τους. Όπως δείχνει το κύμα των απεργιών που έχουν σαρώσει τη Νότια Αφρική από τον προηγούμενο χρόνο, οι πολλές προδοσίες από τους ηγέτες του SACP και του COSATU δεν έχουν καταφέρει να σπάσουν το αγωνιστικό πνεύμα της μαχητικής εργατικής τάξης της Νότιας Αφρικής. Οι μαύρες μάζες λαχταρούν την ελευθερία που τους

Πάνω: Διαδήλωση απεργών μεταλλωρύχων της Λόνμιν την ημέρα της σφαγής από την αστυνομία στη Μαρικάνα (κάτω). AFP

Getty

Η Σφαγή στη Λόνμιν ΣΕΛ. 3

**Αίμα στα Χέρια του Λαϊκού Μετώπου των
ANC/SACP/COSATU**

είχαν υποσχεθεί με το τέλος της κυριαρχίας της υπεροχής των λευκών. Αλλά οι ηγέτες του SACP και του COSATU έχουν δράσει ώστε να εμποδίσουν την εθνική απελευθέρωση της μαύρης πλειοψηφίας με το να στηρίζουν το καπιταλιστικό σύστημα, μέσα στο οποίο δεν μπορεί ποτέ να κερδηθεί μια αξιοπρεπή ζωή για όλους. Αυτό που είναι αναγκαίο είναι μία επαναστατική, διεθνιστική ηγεσία που θα παλέψει για μία εργατική κυβέρνηση με επίκεντρο τους μαύρους, όπου θα απαλλοτριώσει την αστική τάξη ως τάξη, με σκοπό να θέσει τις βάσεις για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Μια τέτοια σοσιαλιστική επανάσταση πρέπει να συνδεθεί με την πάλη για εργατική εξουσία στα μπερλιαριστικά κέντρα. Ένα τέτοιο επαναστατικό κόμμα είναι που παλεύουν να χτίσουν οι σύντροφοί μας στη Νότια Αφρική.

Είναι το καθήκον των επαναστατών διεθνιστών να εκθέσουν τη μοιρασμένη ευθύνη των ηγετών του SACP και του COSATU για τη σφαγή στη Μαρικόνα και να εξηγήσουν πως αυτή απορρέει απευθείας από το ρεφορμιστικό τους πρόγραμμα, αυτό της συμμετοχής σε μία καπιταλιστική κυβέρνηση, ως ένα τμήμα της λαϊκομετωπικής συμμαχίας με ένα υποτιθέμενο «προοδευτικό» αστικό κόμμα. Το ΚΚΕ ισχυρίζεται ότι είναι επαναστατικό, διεθνιστικό και ότι είναι αντίθετο στη συμμετοχή των Κομμουνιστών σε αστικές κυβερνήσεις. Όμως η ηγεσία του έχει διατηρήσει φιλικές σχέσεις με τους παραπλανητές ηγέτες των SACP/COSATU, εξυπηρετώντας να καλύψει την τρομερή προδοσία τους προς τους εργάτες. Ένα παράδειγμα είναι η επίσκεψη στην Αθήνα από αντιπροσωπεία του COSATU αυτό το καλοκαίρι, για να συναντηθεί με την ηγεσία της Παγκόσμιας Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας (ΠΣΟ) και με το μέτωπο των σωματείων του ΚΚΕ, το ΠΑΜΕ (βλέπε, «Σύσκεψη με Νοτιοαφρικανούς συνδικαλιστές», *Ριζοσπάστης*, 13 Ιουνίου). Αυτή η αντιπροσωπεία περιλάμβανε τον τότε Γενικό Γραμματέα του COSATU, Zwelinzima Navi, (τόρα σε διαθεσιμότητα) που μαζί με τους άλλους ηγέτες της Τρικομματικής Συμμαχίας προσπάθησαν τον περασμένο χρόνο να κατηγορήσουν τους απεργούς εργάτες στη Μαρικόνα για τη βία! Η αντιπροσωπεία στην Αθήνα περιλάμβανε επίσης αντιπροσώπους της Ομοσπονδίας Σωφρονιστικών Υπαλλήλων, Αστυνομικών και Υπαλλήλων Τροχαίας Κίνησης (POPCRU), το «σωματείο» το οποίο οργανώνει τους ίδιους μπάτσους που πραγματοποίησαν τη σφαγή στη Μαρικόνα!

Στην πραγματικότητα, αυτή δεν είναι η πρώτη φορά που το ΚΚΕ έχει φιλοξενήσει αντιπροσώπους των μπάτσων της Νότιας Αφρικής που συστηματικά χτυπούν και σκοτώνουν απεργούς εργάτες, διαδηλωτές στις εξαθλιωμένες παρακουπόλεις και μετανάστες όπως ο Μοζαμβικανός άντρας που σύρθηκε στον θάνατο από ένα αστυνομικό βαν τον Φεβρουάριο αυτού του χρόνου. Σε ένα άρθρο στον *Ριζοσπάστη* στις 24 Ιανουαρίου 2012 με τίτλο «Ανάγκη ενίσχυσης του ταξικού κινήματος σε κάθε χώρα» με καμάρι ανέφερε για μία συνάντηση μεταξύ αντιπροσώπων του ΚΚΕ και της POPCRU στην έδρα του ΚΚΕ στην Αθήνα. Αυτό είναι εντελώς γελοίο – η αστυνομία δεν είναι τίποτα περισσότερο από τα διορισμένα μαντρόσκυλα των καπιταλιστών για να υπερα-

σπιστούν τα κέρδη τους και τα συμφέροντά τους. Από τη σφαγή στη Μαρικόνα μέχρι εγκλήματα όπως η δολοφονία του 15χρονου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τους Έλληνες μπάτσους το 2008, ο ρόλος της αστυνομίας η οποία εφαρμόζει τη δικτατορία της αστικής τάξης πρέπει να είναι ξεκάθαρος. Αυτοί οι τραμπούκοι με στολή δεν έχουν κανένα χώρο μέσα στο εργατικό κίνημα και στα σωματεία. Οι παραπλανητές ηγέτες του ΚΚΕ και του SACP που κηρύττουν κάτι άλλο, προωθούν θανατηφόρες ψευδαισθήσεις στις δυνάμεις του υποτιθέμενου «δημοκρατικού» καπιταλιστικού κράτους.

Η ΠΣΟ, η οποία ηγείται από το παλιό στέλεχος του ΚΚΕ Γιώργο Μαυρίκο και στην οποία συμμετέχει το ΠΑΜΕ, αποτελεί ένα τέλειο παράδειγμα διεθνούς οπορτουניσμού. Μόλις ένα μήνα μετά τη σφαγή στη Μαρικόνα, ο Γιώργος Μαυρίκος παρευρέθηκε στο εθνικό συνέδριο του COSATU στη Νότια Αφρική και σε έναν μακρύ λόγο με παραπομπές του Λένιν, έκανε έκκληση στο COSATU να συμμετέχει στην ΠΣΟ (βλέπε, «Για εργατικό κίνημα σύγκρουσης με τον καπιταλισμό», *Ριζοσπάστης*, 23 Σεπτεμβρίου 2012). Ούτε μία φορά δεν ανέφερε ότι το COSATU είναι μέρος μιας καπιταλιστικής κυβέρνησης ή ότι αυτή η κυβέρνηση μόλις είχε στείλει τους μπάτσους της για να σφάζουν τους απεργούς εργάτες, ενώ στη συνέχεια συνέλαβαν πολλούς από αυτούς που είχαν επιβιώσει, κατηγορώντας τους για τον φόνο των ιδίων τους των συντρόφων! Δεν είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς τι προσωπύμια θα έδινε ο Λένιν σε αυτούς τους προδότες στους οποίους ο Μαυρίκος ξεδιάντροπα έσκυψε το κεφάλι σε μία οπορτουνιστική προσπάθεια να επεκτείνει την ΠΣΟ.

Τέτοιες πράξεις μιλούν πιο δυνατά από τις συγκαλυμμένες κριτικές του ΚΚΕ προς το SACP και άλλους Κομμουνιστές που συμμετέχουν σε αστικές κυβερνήσεις και που φυλάσσονται για τις σελίδες του *Ριζοσπάστη*. Η «παράλειψη» από την ηγεσία του ΚΚΕ να καταδικάσει με δριμύτητα και να εκθέσει τους ηγέτες του SACP και του COSATU για τη συμμετοχή τους σε μία αιματοβαμμένη αστική κυβέρνηση, δείχνει ότι τα λόγια του ΚΚΕ για διεθνισμό, είναι απλή ρητορεία. Αυτή η ρητορεία είναι σχεδιασμένη να ξεγελά τα μέλη του ΚΚΕ, τα οποία έχουν πραγματικά ένα ζωτικό συμφέρον να σχηματίσουν επαναστατικές συμμαχίες με τα ταξικά τους αδέρφια στο εξωτερικό. Οι υποστηρικτές του ΚΚΕ θα έχουν δίκιο εάν αναρωτηθούν γιατί οι ηγέτες τους διατηρούν φιλικές διεθνείς σχέσεις με Κομμουνιστές που έχουν περάσει σχεδόν 20 χρόνια σε μία καπιταλιστική κυβέρνηση, προδίδοντας τους εργάτες ξανά και ξανά.

Η Τροτσικιστική Ομάδα της Ελλάδας (ΤΟΕ) παλεύει στο πλευρό των συντρόφων στη Νότια Αφρική και αλλού, ως διεθνιστές επαναστάτες τόσο στα λόγια όσο και στα έργα. Παρακάτω εκδίδουμε μεταφράσεις από το φυλλάδιο στις 23 Αυγούστου 2012 που εκδόθηκε από τους συντρόφους μας στη Νότια Αφρική μετά τη σφαγή στη Μαρικόνα, μαζί με μία παρουσίαση αυτού του χρόνου από έναν σύντροφο στο Γιοχάνεσμπουργκ, η οποία εκδόθηκε στο τελευταίο τεύχος του *Spartacist South Africa* (No. 9) τον χειμώνα του 2013.

Η Σφαγή στη Λόνμιν

Η 16η Αυγούστου 2012, θα καταγραφεί στην ιστορία ως η ημέρα ενός από τα πιο αιματηρά εγκλήματα που έγιναν **ποτέ** σε βάρος του εργατικού κινήματος στη Νότια Αφρική. Περίπου 100 χιλιόμετρα βορειοδυτικά του Γιοχάνεσμπουργκ, στο ορυχείο της Μαρικάνα της εταιρείας Λόνμιν με έδρα το Λονδίνο – τρίτης μεγαλύτερης παραγωγού λευκόχρυσου στον κόσμο – οι μπάτσοι της κυβέρνησης της Τρικομματικής Συμμαχίας διέπραξαν τη φρικιαστική σφαγή απεργών μαύρων εργατών στα ορυχεία, σκοτώνοντας τουλάχιστον 34 και τραυματίζοντας άλλους 78, πολλοί από τους οποίους παραμένουν σε κρίσιμη κατάσταση στο νοσοκομείο. Οι αιματοβαμμένες σκηνές που μεταδόθηκαν από την τηλεόραση φέρνουν στη μνήμη τις πιο απεχθείς σφαγές της εποχής του απαρτχάιντ: στις 21 Μαρτίου 1960 στο Σάρπβιλ, στις 16 Ιουνίου 1976 στο Σοβέτο. Δίνουν μία αιματηρή, εμετική εικόνα της βαρβαρότητας, έμφυτη στο καπιταλιστικό σύστημα του νέου-απαρτχάιντ, όπου εργάτες πυροβολούνται και δολοφονούνται σαν άγρια ζώα από την αστυνομία με αυτόματα τουφέκια για «εγκλήματα» όπως να πολεμήσουν εναντίον του λιμού και να προσπαθήσουν να υπερασπιστούν τον εαυτό τους. Μην κάνετε λάθος: το αίμα των σφαγιασμένων εργατών βρίσκεται στα χέρια των **ηγετών** της Τρικομματικής Συμμαχίας των ANC/SACP/ COSATU και της κυβέρνησής τους, η οποία έχει επιδείξει ήδη για άλλη μία φορά την αξιοπιστία της απέναντι στους κυβερνήτες Randlord (μεγαλοεπιχειρηματίες των ορυχείων) και τους ιμπεριαλιστές ανώτερους εταίρους τους.

Ως κομμουνιστές που παλεύουν για τη χειραφέτηση της εργατικής τάξης από τη μισθωτή σκλαβιά και την εξάλειψη αυτού του συστήματος για να δώσει τη θέση του

σε μία πραγματικά δίκαιη κοινωνία, ελεύθερη από κάθε εκμετάλλευση και καταπίεση, το Spartacist/South Africa, τμήμα της Διεθνούς Κομμουνιστικής Ένωσης πενθεί με τις οικογένειες των θυμάτων, με τους συντρόφους τους που επιβίωσαν από τη σφαγή και με πολλούς άλλους που λυπήθηκαν για την τραγική απώλεια. Ο πόνος και η οδύνη από αυτή τη φρικιαστική μαζική δολοφονία πρέπει να σφραγιστεί στη μνήμη της εργατικής τάξης – εδώ [στη Νότια Αφρική] και διεθνώς – και [στη μνήμη] όλων των αντιπάλων της καπιταλιστικής καταπίεσης, ως μία υπενθύμιση για το που μπορεί να φτάσει η αστική τάξη και η κρατική μηχανή καταστολής της προκειμένου να προστατέψει την ταξική της κυριαρχία και τα κέρδη της. Θα απαιτηθεί σιδηρά αποφασιστικότητα, συνειδητοποίηση των ανεξάρτητων συμφερόντων της εργατικής τάξης και των παγκόσμιων ιστορικών αποστολών της και μία δοκιμασμένη, ασυμβίβαστη επαναστατική ηγεσία για να αρπάξει την εξουσία από τα αιματοβαμμένα χέρια τους. **Η επανάσταση των εργατών θα εκδικηθεί για τα θύματα της σφαγής στη Λόνμιν! Σπάστε με την αστική Τρικομματική Συμμαχία! Σφουρηλατήστε ένα Λενινιστικό-Τροτσκιστικό κόμμα της πρωτοπορίας!**

Αυτή η σφαγή ήταν καθαρά προμελετημένη και έγινε εσκεμμένα από το καπιταλιστικό κράτος. Την εβδομάδα που προηγήθηκε της σφαγής, τα ΜΜΕ φερέφωνα των καπιταλιστών, μαζί με τους ιδιοκτήτες της Λόνμιν και τους υπουργούς της κυβέρνησης, καλλιεργούσαν μια υστερική μανία καταγγέλλοντας τους μεταλλωρύχους ως βίαιους «τραμπούκους» και ζητώντας την πάταξή τους για να σταματήσουν την «παράνομη» απεργία τους. Μέχρι την ημέρα της σφαγής, οι διοικητές της

Μεταλλωρύχοι τιμούν τον σκοτωμένο σύντροφό τους στην κηδεία του, 31 Αυγούστου 2012.

αστυνομίας μιλούσαν για την «D-Day» [ημέρα εξαπόλυσης γενικής επίθεσης] που θα συνέτριβε την απεργία. Ο λόφος δίπλα από τα φρεάτια αερισμού του ορυχείου, όπου είχαν συγκεντρωθεί χιλιάδες απεργοί εργάτες, αποκλείστηκε με συρματόπλεγμα από τους μπάτσους. Αυτό συνοδεύτηκε από μία μαζική κινητοποίηση των κατασταλτικών δυνάμεων, συμπεριλαμβανομένων μονάδων της έφιππης αστυνομίας, θωρακισμένων οχημάτων, στρατιωτών του Στρατού Εθνικής Άμυνας Νότιας Αφρικής (SANDF) και την ανάπτυξη ως και 3.000 τραμπούκων της αστυνομίας στην περιοχή της Μαρικάνα. Ο στόχος ήταν καθαρά να δώσουν ένα αιματηρό μάθημα στους απεργούς μεταλλωρύχους, ειδικά ως «ανταπόδοση» για τους δύο αστυνομικούς και δύο φρουρούς ασφαλείας που σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια της απεργίας της προηγούμενης εβδομάδας. Το ότι οι μπάτσοι ήταν αποφασισμένοι για αιματηρή εκδίκηση είναι απολύτως σαφές από τα σχόλια που έκανε μετά τη σφαγή η Επίτροπος της Αστυνομίας Riah Phiyega (πρόσφατα διορισμένη από τον Πρόεδρο Jacob Zuma), όπου είτε στους μπάτσους που διοικεί ότι δεν θα έπρεπε να μετανιώσουν για ότι συνέβη (*Sowetan*, 20 Αυγούστου).

Σε μία ποταπή προσπάθεια να συγκαλύψουν το αιματηρό έγκλημά τους, οι ηγέτες της Τρικομματικής Συμμαχίας – την οποία επαναλάμβαναν ομόφωνα σχεδόν όλα τα αστικά MME – προσπαθούν τώρα να ρίξουν το φταίξιμο για την «παράλογη βία»... στους απεργούς μεταλλωρύχους που σφαγιάστηκαν! Από τον γενικό γραμματέα του COSATU Zwelinzima Vavi μέχρι τον Blade Nzimande του SACP και τον πρόεδρο Zuma του ANC, αυτή είναι η γραμμή **όλων** των ηγετών της Συμμαχίας. Ο στόχος αυτής της εκστρατείας εκδηλώθηκε ξεκάθαρα σε ένα αηδιαστικό άρθρο συγκάλυψης από τους συντάκτες της *City Press*, που έγραψαν: «Όμως αυτό συνέβη σε ένα δημοκρατικό κράτος. Και ενώ η νευρική και φοβισμένη αστυνομία που τράβηξε τη σκανδάλη πρέπει να απαντήσει για τις πράξεις της, είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι οι απεργοί ήταν οπλισμένοι σαν αστακοί και συμπεριφέρονταν με απειλητικό τρόπο. Οι γραμμές ανάμεσα στους αθώους και τους ενόχους δεν έχουν χαραχτεί τόσο καθαρά όπως τότε στο Σάρπβιλ το 1960 και στο Σοβέτο το 1976» («*Marikana. Tragic, But It's Not Sharpeville*», 19 Αυγούστου). Η αλήθεια είναι ότι το αίμα των μαύρων εργατών είναι τόσο φτηνό σήμερα όσο ήταν και κάτω από την εξουσία του απαρτχάιντ.

Για Εργατικές Αμυντικές Φρουρές!

Έγινε πολύς λόγος για το γεγονός ότι οι απεργοί μεταλλωρύχοι είχαν οπλισμό, όπως αυτοσχέδιες λόγχες, ματσέτες ακόμα και λίγα όπλα. Ακούγοντας τα λόγια των φαρισαϊκών αστών συντακτών και των επικεφαλών της Συμμαχίας, οι Ζουλού, οι Κόσα και άλλοι ιθαγενείς Αφρικανοί πολεμιστές που εξολοθρεύτηκαν από τα όπλα των Βρετανών και Ολλανδών αποικιστών πρέπει να φέρουν επίσης μέρος της ευθύνης για την «παράλογη απώλεια ζωής», γιατί προσπάθησαν να αντισταθούν στις επιθέσεις με λόγχες και άλλα πρωτόγονα όπλα! Υπερασπιζόμαστε κατηγορηματικά το δικαίωμα της **ένοπλης αυτοάμυνας** της εργατικής τάξης ενάντια στην αιματηρή

βία του καπιταλιστικού κράτους, των τραμπούκων φρουρών ασφαλείας των αφεντικών και άλλων επαγγελματιών απεργοσπαστών. **Για εργατικές αμυντικές φρουρές να προστατεύσουν τις απεργιακές γραμμές!** Όπως έδειξε η αιματηρή σφαγή, οι εργάτες και οι καταπιεσμένοι πρέπει να είναι **καλύτερα προετοιμασμένοι** και **καλύτερα οργανωμένοι** μπροστά σε αυτή τη βάρβαρη φονική μηχανή.

Απορρίπτουμε με απόλυτη περιφρόνηση την αστική προπαγάνδα που ταυτίζει τους εργάτες που σφαγιάστηκαν στις 16 Αυγούστου μαζί με τους δύο αστυνομικούς και τους δύο φρουρούς ασφαλείας που είχαν σκοτωθεί μια εβδομάδα πριν, υποτίθεται από απεργούς μεταλλωρύχους. Δεν υποκρινόμαστε ότι γνωρίζουμε τις ακριβείς συνθήκες αυτών των θανάτων, αλλά ένα πράγμα είναι βέβαιο: δε δακρύζουμε για τον θάνατο των επαγγελματιών απεργοσπαστών της αστικής τάξης. Αυτή η εκστρατεία προπαγάνδας αποτελεί μέρος της συνεχιζόμενης καταστολής εναντίον των απεργών μεταλλωρύχων που επιβίωσαν από τη σφαγή. Περίπου 260 εργάτες που συνελήφθησαν στις 16 Αυγούστου βρίσκονται ακόμα προφυλακισμένοι, το αίτημα αποφυλάκισης με εγγύηση απορρίφθηκε και αντιμετωπίζουν κατηγορίες που περιλαμβάνουν πρόκληση βίαιων ταραχών, φόνο και απόπειρα φόνου για τον θάνατο αυτών των μπάτσων και των φρουρών ασφαλείας. Οι εργάτες στη Νότια Αφρική και διεθνώς πρέπει να διαμαρτυρηθούν για αυτή τη σφαγή και τη συνεχιζόμενη καταπίεση: **Αποσύρτε όλες τις κατηγορίες σε βάρος των συλληφθέντων απεργών εργατών στη Λόνμιν!** Παρά την απώλεια των συντρόφων τους οι εργάτες της Λόνμιν έχουν ορκιστεί να συνεχίσουν τον αγώνα τους θαρραλέα μέχρι να ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους. Τα αφεντικά της Λόνμιν κρατούν πάνω από τα κεφάλια των εργατών την απειλή για μαζικές απολύσεις, απαιτώντας να επιστρέψουν στη δουλειά αμέσως. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι προς τα αιτήματα αυτών των εργατών για έναν αξιοπρεπή μισθό 12.500 ραντ (περίπου 1.200 ευρώ) το μήνα και βελτιωμένες συνθήκες απασχόλησης. Αυτή την εβδομάδα, οι απεργίες εξαπλώθηκαν σε άλλα μεταλλωρυχεία στη βορειοδυτική επαρχία, όπου οι εργάτες επίσης διεκδικούν 12.500 ραντ. Χρειάζονται επείγοντως απεργίες αλληλεγγύης στη βιομηχανία μετάλλου και αλλού για να στηρίξουν τους εργάτες της Λόνμιν και να αντιταχθούν ενάντια στην αιματηρή αντεργατική τρομοκρατία της κυβέρνησης.

Οι Παραπλανητές Ηγέτες της NUM Ζήτησαν το Αίμα των Απεργών Μεταλλωρύχων

Με ποταπό τρόπο, οι ηγέτες της Εθνικής Ομοσπονδίας Μεταλλωρύχων (NUM) ήταν ανάμεσα σε αυτούς που καλούσαν πιο έντονα για την πάταξη της απεργίας των μεταλλωρύχων την εβδομάδα που θα κατέληγε στη σφαγή της 16ης Αυγούστου. Μόλις μερικές μέρες πριν, ο γενικός γραμματέας της NUM Frans Baleni έλεγε με στόμφο, «[Είμαστε] σε επαγρύπνηση διότι η κλιμακούμενη βία έχει επιτραπεί να συνεχίζεται αμείωτη από τις υπηρεσίες επιβολής του νόμου στην περιοχή της Νορθ

Reuters

16 Σεπτεμβρίου 2012: Απεργοί μεταλλωρύχοι από το ορυχείο πλατίνας της Λόνμιν στη Μαρικάνα απαιτούν αύξηση μισθού και διαμαρτύρονται ενάντια στους παραπλανητές ηγέτες των σωματείων και του κυβερνώντος ANC. Οι απεργοί παρέμειναν ακλόνητοι μετά τη σφαγή από τους μπάτσους και κέρδισαν αύξηση μισθού, ξεκινώντας ένα κύμα απεργιών.

Γουέστ Πρόβινς», και ζητούσε «την ανάπτυξη ειδικών δυνάμεων ή την SANDF να αντιμετωπίσει αποφασιστικά τα εγκληματικά στοιχεία στο Ρούστενμπουργκ και στο μεταλλείο στη περιοχή» (*Mail & Guardian online*, 14 Αυγούστου)! Ο εκπρόσωπος της NUM Lesiba Seshoka εμφανίστηκε στην τηλεόραση την ίδια εβδομάδα καταγγέλλοντας τους απεργούς εργάτες ως «τραμπούκους» με τους οποίους δεν μπορούσε να γίνει διαπραγμάτευση αλλά πρέπει να αντιμετωπιστούν με τη βία. Ο Baleni και άλλοι ηγέτες της NUM υπερασπίστηκαν **τους μπάτσους** μετά την αιματηρή σφαγή!

Για να αποπροσανατολίσουν τους εργάτες των ορυχείων από τις άθλιες προδοσίες της ταξικής συνεργασίας από το ίδιο τους το σωματείο – προδοσίες που σφραγίστηκαν τώρα με το αίμα των 34 σφαγιασμένων εργατών – τα ηγετικά μέλη της NUM προσπάθησαν να μεταθέσουν την ευθύνη σε ένα αντίπαλο σωματείο, την Ένωση Μεταλλωρύχων και Συνδικάτο Κατασκευών (AMCU), το οποίο έχει αποκτήσει επιρροή ειδικά ανάμεσα στα πιο χαμηλά αμειβόμενα τμήματα των μεταλλεργατών. Ο βαθμός αντιπροσώπευσης της AMCU στους εργάτες της Λόνμιν παραμένει αδιευκρίνιστος, με αντικρουόμενες αναφορές από διαφορετικές πηγές. Οπωσδήποτε, μέλη της NUM βρίσκονταν ανάμεσα στους εργάτες που σφαγιαστήκαν από την κρατική καταστολή που ζήτησε ο Baleni. Αυτοί καθώς και πολλοί άλλοι που είχαν εγκαταλείψει τη NUM και έμαχναν από απελπισία άλλον αντιπρόσωπο, εξεγέρθηκαν ενάντια στην ηγεσία της NUM. Παρόμοιες εξελίξεις είχαν ήδη συμβεί στο Impala Platinum, σε μία οδυνηρή απεργία η οποία τον Φεβρουάριο είχε έρθει εξίσου αντιμέτωπη με την κρατική καταστολή και τις προδοσίες της γραφειοκρατίας της NUM (βλέπε άρθρο ανατυπωμένο στο *Spartacist South Africa* No 8, Χειμώνας 2012 [και στο *WV* No 997, 2 Μαρτίου]).

Οι δυσαρεστημένοι μεταλλωρύχοι της Λόνμιν, ζώντας χρόνια προδοσιών, αποφάσισαν να διεκδικήσουν μόνοι τα αιτήματά τους. Αυτά τα αιτήματα περιλάμβαναν την αύξηση των μισθών από 4.000 ραντ σε 12.500 ραντ το μήνα και αξιοπρεπείς συνθήκες απασχόλησης. Οι γραφειοκράτες της NUM και οι απολογητές τους κατήγγειλαν αυτές τις μισθολογικές διεκδικήσεις ως «μη ρεαλιστι-

κές», δείχνοντας το βαθμό που ταυτίζονται με τα αφεντικά των ορυχείων, έχοντας ενσωματωθεί στην προνομιούχα μαύρη ελίτ, που ενεργεί ως ανδρείκελο των Randlords. Ο Baleni κερδίζει μισθό 77.000 ραντ το μήνα! Ο Cyril Ramaphosa, ένας πρώην γενικός γραμματέας της NUM και από τους κύριους διαπραγματευτές στην προδοτική συμφωνία το 1994 με τους λευκούς κυβερνήτες, είναι μέτοχος της Λόνμιν που πρόσφατα πρόσφερε σε δημοπρασία 19.5 εκατομμύρια ραντ για ένα βουβάλι!

Οι γραφειοκράτες της NUM και άλλα ανώτερα στελέχη της Τρικομματικής Συμμαχίας απαιτούν την κρατική καταστολή της AMCU μετά τα γεγονότα της σφαγής, συμπεριλαμβανομένης και της απαίτησης της ηγεσίας του SACP στο Νορθ Γουέστ να συλλάβει τους ηγέτες της AMCU. Υπερασπιζόμαστε την AMCU ενάντια στην κρατική καταστολή και υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα των μεταλλωρύχων να αντιπροσωπεύονται από την AMCU αν αυτό επιθυμούν. Όμως η απάντηση στις προδοσίες των ηγετών της NUM και άλλων σωματείων του COSATU δεν μπορεί να είναι απλώς να αποχωρήσουν και να ιδρύσουν χωριστά σωματεία, το οποίο έχει την τάση να αποδυναμώνει και να διαιρεί τους εργάτες. Η **βάση** αυτών των σωματείων πρέπει να εναντιωθεί στην ξεπουλημένη **ηγεσία**. Αυτό που χρειάζεται είναι σκληρός αγώνας για να διώξουμε τους σημερινούς φιλοκαπιταλιστές ηγέτες και να τους αντικαταστήσουμε από μία ταξικά μαχόμενη ηγεσία, που θα παλέψει για βιομηχανικά σωματεία ώστε να ενώσει όλους τους εργάτες με σκοπό τη μέγιστη δύναμη στη μάχη κατά των αφεντικών. Αυτό συνδέεται αναπόσπαστα με τον αγώνα για ένα επαναστατικό κόμμα της πρωτοπορίας, το οποίο είναι απαραίτητο για να θέσει τέλος στον καπιταλισμό μέσω της εργατικής επανάστασης.

Η σφαγή στο ορυχείο της Λόνμιν υπογραμμίζει με αίμα την αλήθεια αυτού που έγραψε ο ηγέτης των Μπολσεβίκων Β. Ι. Λένιν στο *Κράτος και Επανάσταση* (1917): «το κράτος είναι όργανο ταξικής **κυριαρχίας**, όργανο **καταπίεσης** μιας τάξης από μίαν άλλη», (Απαντα Λένιν, Τόμος 33, Εκδόσεις *Σύγχρονη Εποχή*, Αθήνα 1986). Το αστικό κράτος δεν μπορεί να μεταρρυθμιστεί ή να πιεστεί να ενεργήσει εκ μέρους των εργαζομένων και

των καταπιεσμένων. Μαύροι και λευκοί μπάτσοι έκαναν τη σφαγή μαύρων απεργών μεταλλωρύχων, τονίζοντας τη φύση *όλων* των μπάτσων ως επαγγελματιών απεργοσπαστών και μισθοφόρων της καπιταλιστικής τάξης. Εμείς λέμε: **Έξω οι αστυνομικοί και οι φρουροί ασφαλείας από τα σωματεία!** Αυτό το καπιταλιστικό κράτος του *νέου-απαρτχάιντ* εξακολουθεί να επιβάλλει τη βάρβαρη καταπίεση στη μαύρη πλειοψηφία και να υπερασπίζει την κυριαρχία και τα κέρδη της καπιταλιστικής τάξης η οποία αποτελείται συντριπτικά από λευκούς. Πρέπει να ανατραπεί με τη σοσιαλιστική επανάσταση των εργατών και να αντικατασταθεί από ένα εργατικό κράτος.

Αυτή η βασική Μαρξιστική κατανόηση του καπιταλιστικού κράτους έρχεται σε οξεία αντίθεση με τους ρεφορμιστές ηγέτες του SACP και του COSATU, που θεωρούν τους μπάτσους «συντρόφους» τους και με τους αριστερούς κολαούζους που επιδεικνύονται ως «σοσιαλιστές» επικριτές των ηγετών της Τρικομματικής Συμμαχίας, μόνο για να πουλήσουν μία άλλη παραλλαγή στην ρεφορμιστική πολιτική τους. Για παράδειγμα το Δημοκρατικό Σοσιαλιστικό Κίνημα (DSM—νοτιοαφρικανικό τμήμα της Επιτροπής για μια Εργατική Διεθνή του Peter Taaffe), εξέδωσε μία δήλωση διαμαρτυρίας για τη σφαγή στη Λόνμιν, όπου καταγγέλλει τους ηγέτες της NUM ότι «προδίδουν κάθε βασική αρχή του αγώνα των εργατών». Εδώ πρόκειται για ειρωνεία, προερχόμενη από μία ομάδα που προωθεί την τερατώδη θέση ότι οι μπάτσοι είναι «εργάτες με στολή!» Όπως ήταν αναμενόμενο, η δήλωση του DSM συνεχίζει κατσαδιάζοντας τους απεργούς της Λόνμιν ότι «σκότωσαν πρώτοι δύο φρουρούς ασφαλείας το Σάββατο και έπειτα δύο αστυνομικούς τη Δευτέρα. Αυτό δεν προχωρά τον αγώνα των εργατών μπροστά αλλά τον διαιρεί», («For a General Strike to End the Marikana Massacre», 17 Αυγούστου). Έτσι, οι ψευτοσοσιαλιστές του DSM παίζουν το ρόλο τους παρεμβαίνοντας στην εκστρατεία κατά της βίας στρεφόμενοι εναντίον των απεργών εργατών και τους συμβουλεύουν να υποταχθούν στην αστική τάξη.

Ο πρόεδρος της NUM Senzeni Zokwana πήγε να μιλήσει στους απεργούς εργάτες στη Λόνμιν, προσπαθώντας μέσα από ένα τεθωρακισμένο αστυνομικό όχημα μεταφοράς προσωπικού (Nyala) να τους πείσει να σταματήσουν την απεργία. Όπως ήταν αναμενόμενο, τον αποδοκίμασαν και οπισθοχώρησε στις γραμμές των αστυνομικών, δείχνοντας παραστατικά την έντονη δυσαρέσκεια που νιώθουν οι εργάτες απέναντι στους προδότες παραπλανητές ηγέτες. Αυτή η δυσαρέσκεια συσσωρευόταν επί χρόνια, ως αποτέλεσμα του τεράστιου χάσματος ανάμεσα στην «καλύτερη ζωή για όλους» που υποσχόταν η Τρικομματική Συμμαχία όταν ανέλαβε την εξουσία και τη συνεχιζόμενη απελπιστική πραγματικότητα της καπιταλιστικής εξαθλίωσης του νέου-απαρτχάιντ. Οι άθλιες συνθήκες στις καλύβες γύρω από τη Λόνμιν και άλλα μεταλλεία στη «ζώνη της πλατίνας» αποτελούν μία ζοφερή απόδειξη.

Οι ρεφορμιστές του SACP, Σταλινικής προέλευσης, οι οποίοι πρόσφατα εξέλεξαν πρόεδρο τον Zokwana, έχουν εδώ και χρόνια παράγει σωρηδόν κίβδηλες «θεωρίες»

Thembinkosi Dwayisa

Ο πρόεδρος του ANC Jacob Zuma (αριστερά) μαζί με τον γενικό γραμματέα του SACP Blade Nzimande και τον τότε γενικό γραμματέα του COSATU Zwelinzima Vavi, (τώρα σε διαθεσιμότητα).

για τα διαφορετικά «στάδια» της «Εθνικής Δημοκρατικής Επανάστασης» με σκοπό να δικαιολογήσουν τη συμμαχία με το αστικό-εθνικιστικό ANC και το ρόλο τους στη διαχείριση του καπιταλισμού στην Τρικομματική Συμμαχία. Όπως έχουμε επανειλημμένα προειδοποιήσει, η Σταλινική «θεωρία» της «επανάστασης των δύο σταδίων» είναι ένα αιματηρό ψέμα: το δεύτερο «στάδιο» είναι πάντα οι αστοί-εθνικιστές να στρέφονται εναντίον των κομμουνιστών και των εργατών και να τους σφάζουν. Η Λόνμιν αποτελεί μία θανάσιμη προειδοποίηση! Οι μαχητές των συνδικαλιστικών σωματείων του COSATU και τα μέλη του SACP που θέλουν ειλικρινά να πολεμήσουν για τον κομμουνισμό πρέπει να αποκοπούν από το φιλοκαπιταλιστικό πρόγραμμα αυτών των οργανώσεων και να στραφούν προς μία πολιτική με βάση την ανεξαρτησία της εργατικής τάξης από *όλες* τις αστικές-εθνικιστικές δυνάμεις. Αυτό συμπεριλαμβάνει τον πρώην ηγέτη της Ένωσης Νέων του ANC, Julius Malema, έναν λαϊκιστή δημαγωγό που κέρδισε μεγάλη δημοτικότητα ανάμεσα στους μεταλλωρύχους. Ενώ ο Malema σήμερα παριστάνει τον φίλο των εργατών, είναι ένας *αστός* πολιτικός που εργάζεται υπέρ της διατήρησης αυτού του αιματηρού καπιταλιστικού συστήματος και μόλις λίγα χρόνια πριν ορκίστηκε να «σκοτώσει» για χάρη του Zuma.

Η ανεξαρτησία της εργατικής τάξης από τον αστικό εθνικισμό βρίσκεται στον πυρήνα της Τροτσκιστικής θεωρίας της διαρκούς επανάστασης. Η εθνική καταπίεση που υφίσταται η μαύρη πλειοψηφία, η ιμπεριαλιστική κυριαρχία, η χαρακτηριστική καταπίεση σε πολλά επίπεδα και η καθυστέρηση, χαρακτηριστικά του καπιταλισμού στη Νότια Αφρική, μπορούν να ξεπεραστούν μόνο μέσα από την εργατική επανάσταση η οποία θα εξαπλωθεί διεθνώς. Χρειαζόμαστε μία **εργατική κυβέρνηση με επίκεντρο τους μαύρους**, μέρος μιας **σοσιαλιστικής ομοσπονδίας της Νότιας Αφρικής**, η οποία θα πολεμήσει με όλες τις δυνάμεις να συνδεθεί με την εργατική επανάσταση στα ιμπεριαλιστικά κέντρα και να δημιουργήσει μία διεθνή σοσιαλιστική σχεδιασμένη οικονομία. Τότε ο αιματηρός τρόμος όπως η σφαγή στη Λόνμιν θα ανήκουν στο παρελθόν, μέρος ενός μαύρου κεφαλαίου στην ανθρώπινη ιστορία. Αυτό είναι για το οποίο μαχόμαστε.

Η Εργατική Επανάσταση θα Εκδικηθεί τη Σφαγή στη Μαρίκানা!

Οι *Financial Times* σε άρθρο στην ιστοσελίδα τους σημείωναν ότι «πριν από κάθε μεγάλη κυβερνητική αναταραχή έχουν προηγηθεί φασαρίες στα ορυχεία» (ft.com, 17 Φεβρουαρίου). Τα προβλήματα για τα οποία το αστικό φερέφωνο μεμψιμοιρεί είναι η σειρά των ανεπίσημων απεργιών που άρχισαν στη Μαρίκানা τον περασμένο χρόνο. Για πολλούς ήταν αδιανόητο ότι η αστυνομία της «δημοκρατικής κυβέρνησης» θα διέπραττε τέτοιες θηριωδίες. Τώρα όλοι γνωρίζουμε καλά την ιστορία. Οι χειριστές τρυπανιών ξεκίνησαν την απεργία στις 10 Αυγούστου 2012 και γρήγορα ενώθηκαν μαζί τους και άλλα τμήματα εργατών των ορυχείων απαιτώντας αύξηση του μισθού τους τουλάχιστον στα 12.500 ραντ τον μήνα (περίπου 1.200 ευρώ).

Από την έναρξη [των κινητοποιήσεων], οι απεργοί εργάτες βρέθηκαν αντιμέτωποι με την καταστολή και από το κράτος και από τη φρουρά ασφαλείας του ορυχείου. Το αποκορύφωμα ήρθε έξι μέρες αργότερα, όταν οι ένοπλοι τραμπούκοι του νοτιοαφρικανικού κράτους του νέου-απαρτχάιντ, το οποίο διοικείται από την Τρικομματική Συμμαχία υπό την ηγεσία του ANC, πυροβόλησαν άγρια και σκότωσαν 34 μεταλλωρύχους και τραυμάτισαν 78. Η αστυνομία δικαιολόγησε τις πράξεις της ισχυριζόμενη ότι πυροβόλησε εναντίον των εργατών βρισκόμενη σε αυτοάμυνα, γιατί αισθάνθηκε απειλή από τα ξύλα, τις αυτοσχέδιες λόγγες και τις ματσέτες που κρατούσαν οι εργάτες. Αυτό χρησιμοποιήθηκε από τους αστούς σχολιαστές ώστε να ρίξουν την ευθύνη στους εργάτες – το οποίο μοιάζει να λέει, όπως τόνισε η ανακοίνωση που εκδώσαμε μετά τη σφαγή, «οι Ζουλού, οι Κόσα και άλλοι ιθαγενείς Αφρικανοί πολεμιστές που εξολοθρεύτηκαν από τα όπλα των Βρετανών και Ολλανδών αποικιστών πρέπει να φέρουν επίσης μέρος της ευθύνης για την “παράλογη απώλεια ζωής”, γιατί προσπάθησαν να αντισταθούν στις επιθέσεις με λόγγες και άλλα πρωτόγονα όπλα». Είμαστε υπέρ της ένοπλης αυτοάμυνας της εργατικής τάξης εναντίον των μπάτσων, των φρουρών ασφαλείας και των αφεντικών. Με μια λέξη, είμαστε εναντίον της μονοπώλησης της βίας από το αστικό κράτος. Οι εργάτες πρέπει να εγκαθιδρύσουν αμυντικές φρουρές για να προστατέψουν τις απεργίες τους και τις γραμμές περιφρούρησης.

Αυτό έρχεται σε αντιπαράθεση προς τη γραμμή που προωθήθηκε από τους περισσότερους αντιπάλους μας. Για παράδειγμα, το SACP σε δήλωσή του στις 17 Σεπτεμβρίου 2012 είπε ότι υποστηρίζει πλήρως τις ενέργειες της κυβέρνησης και ότι «οι αρχηγοί της σπείρας πρέπει να αντιμετωπιστούν» και το Δημοκρατικό Σοσιαλιστικό Κίνημα (DSM) είπε ότι ήταν λάθος για τους εργάτες να απαντήσουν με το ίδιο νόμισμα στη βία που ασκήθηκε από τους αστυνομικούς και τους φρουρούς ασφαλείας. Βλέπετε, στην ουσία οι θέσεις αυτές

απορρέουν από την αντιμαρξιστική άποψη περί κράτους που ασπάζονται αυτές οι οργανώσεις. Και οι δύο πιστεύουν ότι οι μπάτσοι είναι μέρος της εργατικής τάξης και υποστηρίζουν ότι θα έπρεπε να οργανωθούν μέσα στο εργατικό κίνημα. Εμείς λέμε όχι! Έξω οι αστυνομικοί και οι φρουροί ασφαλείας από το εργατικό κίνημα! Αυτοί δεν είναι τίποτα άλλο παρά μισθωμένοι τραμπούκοι της καπιταλιστικής τάξης. Αυτό είναι που ο Β. Ι. Λένιν είπε για το κράτος στο σημαντικό έργο *Κράτος και Επανάσταση*: «Το κράτος είναι μια ιδιαίτερη οργάνωση δύναμης, είναι η οργάνωση της βίας για την καταπίεση κάποιας τάξης», (Απαντα Λένιν, Τόμος 33, Εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα 1986). Με άλλα λόγια, «το κράτος είναι όργανο ταξικής *κυριαρχίας*», (όπως *παράπανω*) αποτελούμενο από τα ειδικά σώματα ενόπλων. Αυτοί είναι οι μπάτσοι, ο μόνιμος στρατός μαζί με τις φυλακές, τα δικαστήρια και άλλους θεσμούς καταναγκασμού.

Κεντρικό σημείο στον ρόλο του κράτους είναι η μονοπώληση της βίας από την αστική τάξη, όπως έχω τονίσει προηγουμένως. Η σφαγή στη Μαρίκানা και το διάστημα μετά τα γεγονότα το αποσαφήνισε πλήρως. Όχι μόνο οι μπάτσοι ψεύδονται για τα όπλα που είχαν οι εργάτες, αλλά πυροβόλησαν τους περισσότερους στην πλάτη ενώ έτρεχαν να ξεφύγουν και ενώ ήταν μακριά από τις γραμμές του πυρός. Ο στρατός κλήθηκε να εφαρμόσει μία ανεπίσημη ακήρυκτη κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Επιπλέον, η Εθνική Διοικητική Αρχή (NPA) εφάρμοσε έναν νόμο του απαρτχάιντ για να κατηγορήσει τους εργάτες για τον θάνατο των συντρόφων τους και τα δικαστήρια χρησιμοποιήθηκαν για να κρατήσουν τους εργάτες στις φυλακές.

Το SACP ήθελε να πιστέψουμε ότι το Νοτιοαφρικανικό Κράτος του νέου-απαρτχάιντ, καθώς και η συμμαχία του με το ANC και το COSATU, είναι «ταξικά ανταγωνιστική». Όμως τα γεγονότα είναι πεισματάρικα πράγματα και δύσκολο να αγνοηθούν. Όπως δήλωσε στην τάξη του ο σύντροφός μας από την Σπαρτακιστική Ένωση των ΗΠΑ Jon Brule, «όταν γίνεσαι μέρος μιας καπιταλιστικής κυβέρνησης, όπως είναι το SACP, θα πρέπει να αναλάβεις την ευθύνη για τις πολιτικές αυτής της κυβέρνησης, των οποίων οι θεμελιώδεις αρχές είναι να διατηρήσουν το κέρδος των καπιταλιστών». («Miners Strikes Shake Neo-Apartheid South Africa», *Workers Vanguard* No. 1016, 25 Ιανουαρίου). Πάνω σ' αυτή τη λογική η γραφειοκρατία του COSATU κάνει κήρυγμα στους εργάτες ότι οι μπάτσοι υπάρχουν για να τους προστατέψουν και να τους υπηρετήσουν. Τα γεγονότα είναι όμως πεισματάρικα πράγματα, όπως είπα, ειδικά όταν αυτοί οι ένοπλοι τραμπούκοι του κράτους του νέου-απαρτχάιντ κλέβουν, σκοτώνουν, ακρωτηριάζουν και βιάζουν ατιμώρητοι. Ο πρόσφατος θάνατος του Emidio

Macia [μετανάστης από τη Μοζαμβίκη που σκοτώθηκε από την αστυνομία] απλώς ξεσκέπασε αυτό που οι περισσότεροι άνθρωποι ήδη γνωρίζουν.

Ωστόσο, το σημαντικότερο για αυτή την «παράνομη» ανεπίσημη απεργία, είναι ότι οι εργάτες επέμεναν και νίκησαν. Και αυτό προκάλεσε μεγάλο πονοκέφαλο στους γραφειοκράτες του COSATU, κάτι που μπορεί να δει κανείς στο μήνυμα που δημοσίευσε στο twitter ο Vani μετά τη σύναψη της συμφωνίας. Είπε: «Το Cosatu και η Εθνική Ομοσπονδία Μεταλλωρύχων (NUM) θα πρέπει να δράσουν γρήγορα αλλιώς αυτή η συμφωνία μπορεί να καταρρεύσει... κάθε σύστημα διαπραγμάτευσης που γίνεται... μπορεί να επικοινωνήσει το μήνυμα ότι οι εργάτες μπορούν να γίνουν αρχηγοί του εαυτού τους και να πάρουν αυτό που θέλουν» (*Mail & Guardian online*, 19 Σεπτεμβρίου 2012). Αυτό ακριβώς και έγινε. Από το Λιμπόπο, το Γκάουτενγκ και το Βόρειο Κέιπ ως το Κουαζούλου-Νατάλ, οι μεταλλωρύχοι άρχισαν την απεργία και το παράδειγμά τους αντέγραψαν οι εργάτες γης στους αμπελώνες του Κέιπ. Όπως συνήθως, εξαπολύθηκε η τρομοκρατία των μπάτσων για την καταστολή και αυτών των εργατών. Όπως γράψαμε στο «Neo-Apartheid Capitalism and Rising Police Terror» στο *Spartacist South Africa*, No 7 (Χειμώνας 2011), «Με τον συσσωρευόμενο κοινωνικό αναβρασμό έρχονται αυξημένες επιθέσεις στα δημοκρατικά δικαιώματα και απειλές αστυνομικού Βοναπαρτισμού».

Μπορεί να ρωτήσει κανείς όμως γιατί υπάρχει κοινωνική δυσαρέσκεια στη Νότια Αφρική και ειδικά στα ορυχεία. Όταν ήρθε στην εξουσία, το ANC υποσχέθηκε στον λαό μια καλύτερη ζωή για όλους. Μία υπόσχεση που ποτέ δεν κράτησε και ποτέ δε θα μπορούσε να κρατήσει. Αντίθετα, αυτό που βλέπουμε είναι μία καλύτερη ζωή για τους Randlords (μεγαλοεπιχειρηματίες των ορυχείων), που συνδέονται πολιτικά με μεγιστάνες της Μαύρης Οικονομικής Ενδυνάμωσης (BEE), με πολιτικούς και με τους περισσότερους από τους λευκούς. Από την άλλη πλευρά, ο πληθωρισμός καλπάζει ανεξέλεγκτος, ενισχυόμενος από την παγκόσμια οικονομική κρίση. Αυτό φάνηκε καθαρά στα ορυχεία και σε άλλους τομείς, όπως στις φάρμες όπου η υπερεκμετάλλευση είναι ο απόλυτος κυρίαρχος.

Θα εστιάσω λίγο στα ορυχεία πλατίνας στο Ρούστενμπουργκ. Η πλατίνα χρησιμοποιείται κυρίως στους καταλύτες αυτοκινήτων για να απομακρύνει τις βλαβερές εκπομπές από τα πετρελαιοκίνητα αυτοκίνητα και τα βαρέα οχήματα. Στις αρχές της δεκαετίας του 2000 υπήρχε μεγάλη ζήτηση για πλατίνα στην Ευρώπη και αυτό οδήγησε στην υπερεπένδυση στον αντίστοιχο τομέα. Σύμφωνα με το *Financial Mail* (7-12 Σεπτεμβρίου 2012), σε διάστημα μιας δεκαετίας από το 2001 ως το 2010 ο αριθμός των εργαζομένων αυξήθηκε από 95.000 περίπου σε 180.000 περίπου και η παραγωγή έφτασε στο υψηλότερο σημείο το 2006 με 169,9 μετρικούς τόνους (από τους 129,7 μετρικούς τόνους το 2001). Η τιμή της πλατίνας κυμαινόταν γύρω στα 1.800 δολάρια η ουγκιά.

Αλλά τότε, η οικονομική κρίση οδήγησε σε απότομη στάση του εμπορίου. Καθώς οι κυβερνήσεις στην Ευ-

AP
Νέο-Απαρτχάιντ: Η αστυνομία εκδιώκει άγρια καταληψίες στην παραγκούπολη Αλεξάνδρα κοντά στο Γιοχάνεσμπουργκ, Μάιος 1996.

ρώπη άρχισαν να επιτίθενται στους εργάτες και τους φτωχούς με μέτρα λιτότητας, οι ιδιοκτήτες των ορυχείων πλατίνας εδώ αναζητούσαν τρόπους να μειώσουν την παραγωγή και να εξασφαλίσουν ότι τα περιθώρια κέρδους τους θα παραμείνουν υψηλά. Σήμερα είναι σύνηθες να ακούμε οικονομολόγους να λένε ότι η αγορά παρουσιάζει υπερπροσφορά, το οποίο σημαίνει ότι η τιμή της πλατίνας είναι χαμηλή και ότι απειλείται το κέρδος των αφεντικών. Για παράδειγμα, έχουμε επίγνωση του γεγονότος ότι μερικοί επιχειρηματικοί οίκοι εξόρυξης σκοπεύουν να περικόψουν σημαντικά τον αριθμό εργατών.

Από την άλλη πλευρά, οι εργάτες διεκδικούν έναν αξιοπρεπή μισθό. Κι αυτό επειδή είναι εκτεθειμένοι σε μερικές από τις χειρότερες συνθήκες εργασίας και σε ολοφάνερη εγκατάλειψη στο χώρο που ζουν. Για παράδειγμα, σε αυτή τη χώρα ένας μεταλλωρύχος πεθαίνει κάθε τρεις μέρες. Εν τω μεταξύ, η επένδυση σε εξοπλισμό ασφαλείας θεωρείται ως λειτουργικό κόστος, το οποίο σύμφωνα με τον διευθύνοντα σύμβουλο της Implats Terence Goodlace, θα θέσει τα «περιθώρια» (δηλαδή το κέρδος) «υπό πίεση» (απόσπασμα από το *Financial Mail*, 7-12 Σεπτεμβρίου 2012).

Ακόμα περισσότερο μάλιστα, τα μέρη από τα οποία οι περισσότεροι εργάτες αρχικά προέρχονται είναι περιοχές βουτηγμένες στη φτώχεια και τα μέρη όπου μένουν προσωρινά στερούνται τα στοιχειώδη. Οι ξενώνες που χρησιμοποιούνται για κατάλυμα των εργατών είναι βρώμικοι· μερικοί από αυτούς έχουν ετοιμόρροπες τουαλέτες χωρίς κάθισμα, τις οποίες μοιράζονται εκατοντάδες εργάτες. Δεν είναι παράξενο που μερικοί εργάτες προτιμούν να μείνουν σε παράνομους καταυλισμούς, όπου χρησιμοποιούν το μισό από το επίδομα στέγασης για να πληρώνουν το ενοίκιο και το άλλο μισό για να συμπληρώσουν το έμβασμα που στέλνουν στο σπίτι τους. Για αυτούς που μένουν σε ξενώνες, όλο το επίδομα στέγασης χρησιμοποιείται για να πληρώνουν το ορυχείο για συνθήκες διαβίωσης που ποιοτικά είναι όμοιες με αυτές του παράνομου καταυλισμού. Όχι μόνο πρέπει να αντιμετωπίσουν το να στηρίζουν τα μέλη της εκτεταμένης οικογένειας, αλλά επίσης έχουν να παλέψουν με τα

Laurie Bloomfield

Απαρτχάιντ: Η αστυνομία επιτίθεται σε γυναίκες διαδηλώτριες στο Cato Manor, κοντά στο Ντουρμπάν στη Νότια Αφρική, 1959.

υψηλά κόστη διαβίωσης. Και τα πράγματα μόλις χειροτέρεψαν με την άνοδο στις τιμές των καυσίμων, του ηλεκτρικού ρεύματος και φυσικά θα ακολουθήσουν και οι τιμές των τροφίμων. Αυτές οι άθλιες συνθήκες αντανακλούν το σύστημα απασχόλησης της εσωτερικής μετανάστευσης, το οποίο αντικατοπτρίζει την υπερεκμετάλλευση του εργατικού δυναμικού των μαύρων εργατών στη διάρκεια του απαρτχάιντ και το οποίο συνεχίζεται ως σήμερα στη «νέα Νότια Αφρική».

Στο πλαίσιο αυτών των συνθηκών είναι που οι εργάτες της Μαρικάνα απέργησαν αφηφώντας την ηγεσία τους. Τότε ήταν μέλη της NUM και απλώς δεν μπορούσαν να ανεχτούν άλλο την ύπουλη προδοσία της γραφειοκρατίας της NUM. Για πολλά χρόνια η NUM παραπλανούσε/αντιπροσώπευε λανθασμένα τους εργάτες. Τον Ιανουάριο-Φεβρουάριο 2012, οι εργάτες αφηφώντας πάλι την ηγεσία της NUM, έκλεισαν το ορυχείο πλατίνας Impala Platinum για έξι εβδομάδες και επίσης κέρδισαν αύξηση των μισθών. (Βλέπε «Implats Strike Beats Back Mass Dismissals, Betrayals by NUM Tops» στο SSA No 8, Χειμώνας 2012, για περισσότερα σχετικά με αυτή την απεργία).

Επιπρόσθετα στις προδοσίες χρόνων, στη Μαρικάνα οι παραπλανητές ηγέτες της NUM κυριολεκτικά κάλεσαν το καπιταλιστικό κράτος να στείλει τους ένοπλους τραμπούκους για να «σταθεροποιήσει την κατάσταση», δηλαδή να πνίξουν τους εργάτες στο ίδιο τους το αίμα. Δώδεκα περίπου εργάτες που σκοτώθηκαν στη σφαγή ήταν μέλη της NUM. Σήμερα, αυτό το φιλεργοδοτικό σωματείο έχει χάσει εντελώς το κύρος του στο Ρούστενμπουργκ.

Η Ένωση Μεταλλωρύχων και Συνδικάτο Κατασκευών (AMCU), στην οποία αρχικά επέρριψε την ευθύνη για τη βία η ηγεσία της NUM, μπήκε στην υπόθεση και τώρα είναι το σωματείο της πλειοψηφίας σε πολλά ορυχεία στην περιοχή του Ρούστενμπουργκ. Ο πρόεδρος της NUM Zokwana κατηγορήσε την AMCU για βιαιότητες στη διάρκεια της σφαγής. Το SACP επίσης επέκρινε «τη βία που σχετίζεται με την AMCU» (δήλωση στον τύπο της Κεντρικής Επιτροπής του SACP, 19

Αυγούστου 2012) και το παρακλάδι του στη βορειοδυτική επαρχία ζητούσε τη σύλληψη της ηγεσίας της AMCU. Ο Zokwana από τότε έχει αποσύρει δημοσίως την κατηγορία από την εξεταστική επιτροπή Farlam.

Στη δήλωσή μας για τη σφαγή στη Μαρικάνα, υπερασπιστήκαμε την AMCU εναντίον της κρατικής καταστολής και επίσης δηλώσαμε ότι «υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα των μεταλλωρύχων να αντιπροσωπεύονται από την AMCU αν αυτό επιθυμούν». Όπως τονίσαμε, οι άθλιες προδοσίες της ταξικής συνεργασίας από ηγέτες της NUM και του COSATU μπορούν μόνο να πολεμηθούν από τη βάση αυτών των σωματείων με το να στραφούν εναντίον των ξεπουλημένων ηγετών τους και να τους αντικαταστήσουν με μία ηγεσία ταξικής πάλης.

Μερικοί από τους αντιπάλους μας στην αριστερά, όπως το DSM και το Δημοκρατικό Αριστερό Μέτωπο (DLF), επωφελήθηκαν της κρίσης στη Μαρικάνα για να πουλήσουν τις ψευδαισθήσεις τους στο αστικό κοινοβούλιο και το κράτος. Το DSM τώρα είναι απασχολημένο με τη συγκέντρωση ενός εκατομμυρίου υπογραφών για να δώσει ώθηση στην εκλογική του καμπάνια, η οποία περιλαμβάνει την εκστρατεία ανάκλησης των συμβούλων του ANC και την αντικατάστασή τους με δικούς του. Συγχρόνως, ο Trevor Ngwane από το DLF έκανε κήρυγμα στους εργάτες των ορυχείων για την ανάγκη να αρχίσουν μία «ειρηνευτική διαδικασία» με το καπιταλιστικό κράτος του νέου-απαρτχάιντ που κατάσφαξε τους συντρόφους τους («Message to the Amplats mineworkers rally in Rustenburg», 13 Νοεμβρίου 2012, democraticleft.za.net).

Το SACP από την άλλη πλευρά, είναι ακόμη δεσμευμένο στο «Rainbow Nation» (Έθνος του Ουράνιου Τόξου), το οποίο προώθησε μέσω της αποκαλούμενης Εθνικής Δημοκρατικής Επανάστασης (NDR). Ειρωνικά, το άρθρο των *Financial Times* που παραθέσαμε παραπάνω έχει τίτλο «Νότια Αφρική: Ένα ξεθωριασμένο ουράνιο τόξο» (South Africa: A faded rainbow). Καταρχάς, δεν υπήρξε ποτέ ένα έθνος ουράνιο τόξο. Δεν αντιμετωπίζονται όλες οι φυλές ισότιμα στη Νότια Αφρική, οι λευκοί εξακολουθούν να βρίσκονται στην κορυφή και οι μαύροι στον πάτο. Στο *Workers Vanguard* No 600, το οποίο εκδόθηκε το 1994, τονίσαμε ότι οι μαύροι μπορούν να απελευθερωθούν μόνο μέσα από τη σοσιαλιστική επανάσταση, όχι με τη συμφωνία διανομής εξουσίας, που υπέγραψε το ANC με το Εθνικό Κόμμα, την οποία ψευδώς το SACP προωθεί ως την Εθνική Δημοκρατική Επανάσταση. Επίσης, το Εθνικό Κόμμα διαλύθηκε μέσα στο ANC το 2005.

Η Εθνική Δημοκρατική Επανάσταση είναι μία εφαρμογή μίας Μενσεβίκικης θεωρίας των δύο σταδίων, η οποία υποστηρίζει ότι η πορεία προς τον σοσιαλισμό χαρτογραφείται μέσα από τη θέσπιση ενός αρχικού σταδίου, όπου η εργατική τάξη υποστηρίζει τον καπιταλισμό εναντίον της εθνικής καταπίεσης, πριν προχωρήσει στον σοσιαλισμό σε ένα επόμενο στάδιο. Και φυσικά, ο μόνος δρόμος για να φτάσει κανείς εκεί είναι να συμμετάσχει με τους καπιταλιστές στην κυβέρνησή τους και να τους πιέσει να ενεργήσουν προς όφελος της εργατικής τάξης. Όταν

συμμετέχεις σε καπιταλιστική κυβέρνηση δεν καταλήγεις να την εξαναγκάζεις να εφαρμόζει φιλεργατικές πολιτικές, ουσιαστικά το έργο σου είναι να εξασφαλίζεις ότι η χώρα είναι φιλική προς τους επενδυτές, το οποίο σημαίνει ότι η εκμετάλλευση των εργατών είναι κερδοφόρα. Σε αυτό συνοψίζεται η πολιτική του SACP και του COSATU για την «αύξηση των μελών» του ANC.

Σίγουρα, η συμφωνία του 1993/94 έδωσε τέλος στο άκαμπτο, επιβεβλημένο διά νόμου σύστημα του φυλετικού διαχωρισμού και υποδούλωσης. Ωστόσο, οι κοινωνικοοικονομικές σχέσεις που χαρακτήριζαν το apartheid παρέμειναν άθικτες, εκτός από το ότι τα τελευταία 19-20 χρόνια ένα μικρό στρώμα μαύρων έχει διοριστεί στην ελίτ μέσω του BEE, σε βάρος της πλειοψηφίας. Όλοι μας έχουμε δει τον απαισιογόνο ρόλο που έπαιξε ο Cyril Ramaphosa, πρώην γενικός γραμματέας της NUM, στην περίοδο πριν τη σφαγή. Το ζήτημα είναι, η ανάδειξη ανθρώπων όπως ο Ramaphosa σε μαύρους καπιταλιστές με την απόκτηση εύκολου κέρδους εγγυάται τη χειραφέτηση των μαύρων; Η απάντηση είναι ένα μεγάλο όχι. Στην πραγματικότητα, η ιστορία αυτής της χώρας από το 1994 το αποδεικνύει, ακόμα και η ίδια η σφαγή.

Ιστορικά υπάρχει ένα σημείο τομής της φυλής και της τάξης στη Νότια Αφρική. Η πλειονότητα της εργατικής τάξης αποτελείται από μαύρους και οι καπιταλιστές είναι κυρίως λευκοί. Για παράδειγμα, όταν κατεβαίνουμε σε απεργία το πιθανότερο είναι να δούμε στις γραμμές των διαδηλωτών μαύρους παρά λευκούς. Αρκεί να κοιτάξεις τη στατιστική για την ανισότητα σε αυτή τη χώρα. Σύμφωνα με τη Διεθνή Τράπεζα, το 0.7 στην Νότια Αφρική το 2008 του δείκτη Gini (μετρά τον βαθμό ανισοκατανομής των εισοδημάτων) ήταν ανάμεσα στα υψηλότερα, που σημαίνει ότι αυτή η χώρα ανήκει στις πιο άνισες κοινωνίες του κόσμου. Το μέσο λευκό νοικοκυριό κερδίζει γύρω στα 365.000 ραντ κάθε χρόνο συγκριτικά με τα 60.000 των μαύρων.

Αν μη τι άλλο, η κυβέρνηση Συμμαχίας υπό την ηγεσία του ANC προστατεύει τα **προνόμια των λευκών**. Για να συγκαλύψει αυτή τη βασική αλήθεια και να συντηρήσει την καπιταλιστική τάξη πραγμάτων η κυβέρνηση του ANC έχει βασιστεί σε ιδεολογικά όπλα όπως ο εθνικισμός και, όπου αυτό αποδεικνύεται ανεπαρκές, τον ωμό καταναγκασμό ή τη βία. Ιδεολογικά όπλα συνήθως χρησιμοποιούνται από τα MME, τα σχολεία και τη θρησκεία. Το γεγονός αυτής της σφαγής έχει δείξει ξεκάθαρα ότι τα ιδεολογικά όπλα έχουν φτάσει στα όριά τους και γενικά ο αυξημένος τρόμος από τους μπάτσους το απεικονίζει.

Στο *Black History and the Class Struggle* No 12 (Φεβρουάριος 1995) δηλώσαμε ότι «Το εθνικιστικό κίνημα υπό την ηγεσία του ANC δεν μπορεί να επιτύχει καμία εικονική “απελευθέρωση” για τις μη λευκές μάζες αφού είναι ταγμένο στη συντήρηση του νοτιοαφρικανικού καπιταλισμού, ο οποίος πάντα βασιζόταν στη βάρβαρη εκμετάλλευση των μαύρων βιοπαλαιστών». Όπως δείξαμε πριν, μόνο μία σοσιαλιστική επανάσταση μπορεί να οδηγήσει στην εθνική χειραφέτηση των μη λευκών. Για να γίνει πραγματικότητα, απαιτούμε τη δημιουργία

μιας εργατικής κυβέρνησης με επίκεντρο τους μαύρους, η οποία είναι μία εφαρμογή της θεωρίας της διαρκούς επανάστασης του Λέον Τρότσκι.

Άλλα μέτρα που δείχνουν τον αυξημένο τρόπο είναι το προτεινόμενο Νομοσχέδιο Προστασίας της Πληροφόρησης και το Νομοσχέδιο για τα Παραδοσιακά Δικαστήρια. Το πρώτο έχει φανερά ως σκοπό να περιορίσει τις αποκαλύψεις για τη διαφθορά της κυβέρνησης του ANC και το δεύτερο να ελέγξει την αγροτική ζωή με έναν τρόπο όμοιο με τον ρόλο που έπαιζαν οι αρχηγοί στο apartheid.

Αν το Νομοσχέδιο για τα Παραδοσιακά Δικαστήρια εφαρμοστεί, θα έχει δυσμενείς επιπτώσεις στις γυναίκες, που η κατάστασή τους αξίζει μία ειδική αναφορά. Αφού οι μπάτσοι κατακρεούργησαν τους εργάτες στη Μαρίκάνα, οι γυναίκες από τους κοντινούς καταυλισμούς βγήκαν στους δρόμους και δέχτηκαν και εκείνες επίθεση με λαστιχένιες σφαίρες από τους αστυνομικούς. Το να βλέπεις τις γυναίκες να εισχωρούν στη διαδήλωση συμπαράστασης ήταν ενθαρρυντικό, όμως δεν μπορεί κανείς να αποφύγει να σκεφτεί το σύστημα εργασίας των εσωτερικών μεταναστών και πώς αυτό επηρεάζει τη ζωή από κάποιες από αυτές τις γυναίκες. Για παράδειγμα, μερικές είναι σύζυγοι σε πολυγαμικούς γάμους, καθώς οι άντρες συνήθως παίρνουν δεύτερες συζύγους όταν πηγαίνουν στα ορυχεία, αφού στην ουσία χωρίζονται από τις γυναίκες τους στις αγροτικές περιοχές ως αποτέλεσμα του συστήματος εργασίας των εσωτερικών μεταναστών. Οι γυναίκες στις αγροτικές περιοχές είναι υποκείμενα άθλιας φτώχειας, ενώ η έλλειψη πηγών και η ανεργία επικρατεί παντού, ενώ στις αστικές περιοχές μένουν σε παράνομους καταυλισμούς όπου υπομένουν τρομερές συνθήκες ζωής, την ανεργία και την έλλειψη υποδομών υγιεινής. Για παράδειγμα, στο Νκανένγκ κοντά στη Μαρίκάνα μέχρι 50 κάτοικοι μοιράζονται εξωτερικές τουαλέτες και μία βρύση για νερό ενώ δεν υπάρχουν κανονικές υποδομές.

Όπως υποστήριξε η συντρόφισσα Κάρεν στις σελίδες του Young Spartacus στο *Workers Vanguard*, «Οι μαύρες γυναίκες σε αυτή τη χώρα δεν έχουν τίποτα. Είναι οι σκλάβες των σκλάβων», («Traditional Culture’ vs Fight for Women’s Liberation», WV No 1016, 25 Ιανουαρίου). Υπάρχει απλώς εικονική ισότητα η οποία υποτίθεται ότι θα κάνει τις γυναίκες να σκεφτούν ότι υπερασπίζονται τα συμφέροντά τους, όπως για παράδειγμα με την παρουσία γυναικών στο κοινοβούλιο. Στην πραγματικότητα οι εθνικιστές δεν έχουν κανένα πρόγραμμα για την απελευθέρωση των γυναικών. Η Νότια Αφρική έχει ένα από τα πιο φιλελεύθερα συντάγματα στον κόσμο, που εγγυάται δικαιώματα τα οποία δεν είναι πραγματοποιήσιμα στην πραγματική ζωή. Ας δούμε για παράδειγμα το δικαίωμα στην έκτρωση. Στα δημόσια νοσοκομεία υπάρχει τόσος φόρτος εργασίας και ανεπάρκεια που πολλές γυναίκες καταλήγουν να πηγαίνουν σε παράνομους γιατρούς με απειλή για τη ζωή τους. Πράγματι, πολλές γυναίκες συμμετείχαν στον αγώνα κατά του apartheid, όμως οι περισσότερες από αυτές επέστρεψαν στην κουζίνα τους. Ακόμα χειρότερα, στην κουζίνα του baas (του λευκού αφέντη).

Ως Μαρξιστές, κατανοούμε ότι η καταπίεση των γυναικών έχει τις ρίζες της στην οικογένεια. Για παράδειγμα, εδώ στην Νότια Αφρική για να παντρευτούν οι άντρες πληρώνουν *lobola* (η αντίστοιχη προίκα) για τις γυναίκες, που διασφαλίζει ότι οι γυναίκες θα είναι υποταγμένες στον σύζυγό τους. Υπάρχουν πολλοί ρομαντικοί που υποστηρίζουν ότι η *lobola* είναι ένας τρόπος για να εκφράσουν ευγνωμοσύνη. Λοιπόν, μπορείτε να πείτε ευχαριστώ χωρίς να χρειάζεται να πληρώσετε γι' αυτό.

Ένα πράγμα είναι βέβαιο: οι μάζες των καταπιεσμένων γυναικών σε αυτή τη χώρα πρέπει να μην έχουν αυταπάτες ότι οι αστοί πολιτικοί θα αντιπροσωπεύσουν τα συμφέροντά τους. Αυτό περιλαμβάνει τον Mamphela Ramphele, ο οποίος ως πρώην διευθνήτης της Παγκόσμιας Τράπεζας και πρώην πρόεδρος του συμβουλίου στην Gold Fields, είναι εκπρόσωπος της καπιταλιστικής τάξης, η οποία είναι εχθρός της απελευθέρωσης των γυναικών και των εργατών γενικά. Αστοί πολιτικοί όπως ο Ramphele, επιδεικνύονται υποκριτικά ως «φίλοι» των γυναικών και των φτωχών μέσω αγαθοεργιών συμπεριλαμβανομένης και της πρόωθησης των αποκαλούμενων μη κυβερνητικών οργανισμών. Απλώς πετάνε πίσω λιγοστά ψίχουλα από τα κέρδη που το σύστημα έχει απομυζήσει από το αίμα των εργατών. Οι καπιταλιστές και η κυβέρνησή τους δεν μπορούν ποτέ να πιεστούν στο να υπηρετήσουν τα συμφέροντα των φτωχών.

Αυτό που χρειάζεται είναι ένα σύστημα παραγωγής βασισμένο στις ανθρώπινες ανάγκες και όχι στο κέρδος.

Δεν απαιτείται τίποτα λιγότερο από μία προλεταριακή επανάσταση για να απελευθερώσει τις γυναίκες, όπως έδειξε η Ρωσική Οκτωβριανή επανάσταση του 1917. Αυτό ήταν πολύ σημαντικό για τους Μπολσεβίκους, τόσο ώστε έφτιαξαν μία ειδική επιτροπή για να προασπίσει τα συμφέροντα των γυναικών.

Το ερώτημα συνεπώς είναι το εξής: Πώς μπορούμε να τα επιτύχουμε αυτά; Λοιπόν, το πρώτο πράγμα που χρειάζεται να γίνει είναι να διαλυθεί η Τρικομματική Συμμαχία και οι παραπλανητές ηγέτες της ταξικής συνεργασίας του COSATU και άλλων σωματείων να αντικατασταθούν από ηγέτες για την ταξική πάλη. Οι μαχητές εκείνοι στο SACP που όντως θέλουν να πολεμήσουν για τον σοσιαλισμό θα πρέπει να αποκοπούν από τους φιλοκαπιταλιστές ηγέτες και να ενταχθούν στην πάλη για τη σφυρηλάτηση ενός γνήσια επαναστατικού (δηλαδή Τροτσκιστικού) κόμματος, που θα παλέψει για μία εργατική κυβέρνηση με επίκεντρο τους μαύρους! Μια τέτοια κυβέρνηση θα υπεράσπιζε τα πλήρη δημοκρατικά δικαιώματα για τους μιγάδες και τους Ινδούς και εκείνους τους λευκούς που θα δέχονταν μία κυβέρνηση βασιζόμενη κεντρικά στην μαύρη εργατική τάξη. Συγχρόνως, το εργατικό κράτος θα έπρεπε να απαλλοτριώσει τη γη και τα μέσα παραγωγής από την αστική τάξη και να πολεμήσει με όλες τις δυνάμεις του για να επεκταθεί η εργατική επανάσταση στις αναπτυγμένες βιομηχανικές χώρες ή στα ιμπεριαλιστικά κέντρα της Αμερικής, της Δυτικής Ευρώπης και της Ιαπωνίας.

SPARTACIST

ΤΟΕ – Τροτσκιστική Ομάδα της Ελλάδας

Για οποιαδήποτε επικοινωνία γράψτε

στη διεύθυνση:

T.Θ. 8274

T.K. 10210

Αθήνα

τηλεφωνήστε στο: 6930694112

ή στην ηλεκτρονική διεύθυνση:
Spartacist@hotmail.com

www.icl-fi.org

International Communist League (Fourth Internationalist)

International Center: Box 7429 GPO, New York, NY 10116, USA

Web site: www.icl-fi.org

Spartacist League of Australia

Spartacist ANZ Publishing Co.
GPO Box 3473, Sydney NSW 2001, Australia

Australasian
SPARTACIST

Marxist newspaper of the Spartacist League of Australia

A\$5/4 issues (1 year) in Australia
A\$7/4 issues—Airmail

Spartacist League/Britain

Spartacist Publications
PO Box 42886, London N19 5WY, Britain

WORKERS HAMMER

Marxist newspaper of the Spartacist League/Britain

£3/1 year
International rate: £7—Airmail
Europe outside Britain and Ireland: £5

Trotskyist League of Canada/ Ligue trotskyste du Canada

Spartacist Canada Publishing Association
Box 6867, Station A, Toronto, Ontario M5W 1X6, Canada

SPARTACIST CANADA

*English-language newspaper of the Trotskyist League/
Ligue trotskyste*

Cdn\$3/4 issues
International rate: Cdn\$8—Airmail

Spartakist-Arbeiterpartei Deutschlands

SpAD, c/o Verlag Avantgarde
Postfach 2 35 55, 10127 Berlin, Germany

SPARTAKIST

*Herausgegeben von der Spartakist-Arbeiterpartei
Deutschlands*

Jahresabo: € 4,-
Auslandsabo: € 7,50
Übersee Luftpost: € 10,-

Ligue trotskyste de France

Le Bolchévik, BP 135-10, 75463 Paris Cedex 10, France

LE BOLCHEVIK

Publication de la Ligue trotskyste de France

4 numéros : 3 € Europe : 4,50 €
Hors Europe : 6 € Canada : 5 \$Cdn
Chèques à l'ordre de : Société d'édition 3L

Τροτσκιστική Ομάδα Ελλάδας

T.Θ. 8274, T.K. 10210, Αθήνα Spartacist@hotmail.com

Spartacist Group Ireland

PO Box 2944, Dublin 6, Ireland

Lega trotskista d'Italia

Walter Fidacaro, Ufficio Milano Cordusio
Casella Postale 1591, 20123 Milano (MI), Italy

SPARTACO

Organo della Lega trotskista d'Italia
Abbonamento a 4 + supplemento: € 5
Europa: € 6 Paesi extraeuropei: € 8

Spartacist Group Japan

PO Box 49, Akabane Yubinkyoku, Kita-ku
Tokyo 115-0091, Japan

スパルタシスト

Publication of the Spartacist Group Japan
Subscription (2 years): ¥300
International: ¥600

Grupo Espartaquista de México

Francisco Montalvo, Apdo. Postal 006, Admón. Postal 13
CP 03501, México, D.F., Mexico

ESPARTACO

Publicación del Grupo Espartaquista de México
México: Méx. \$25/4 números (por correo)
Extranjero: US \$4/4 números (vía aérea)
US \$2/4 números (vía terrestre/marítima)

Spartakusowska Grupa Polski

Jan Jędrzejewski, Skr. 148, 02-588 Warszawa 48, Poland

Platforma
SPARTAKUSOWCÓW

Pismo Spartakusowskiej Grupy Polski
Cztery kolejne numery: 6,- zł

Spartacist/South Africa

Spartacist, PO Box 61574
Marshalltown, Johannesburg 2107, South Africa

SPARTACIST SOUTH AFRICA

Marxist publication of Spartacist South Africa
South Africa: R10/4 issues
International rate: US\$4/4 issues—Airmail

Spartacist League/U.S.

Box 1377 GPO, New York, NY 10116, USA

WORKERS VANGUARD

Biweekly organ of the Spartacist League/U.S.
US\$10/22 issues (1 year)
International:
US\$25/22 issues—Airmail US\$10/22 issues—Seamail